

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Živio sam u jednoj kući

Jasmin Jusuf Jusufović

Da rekoše mi prije
koliko puta uvijek
može umrijeti
možda bih k'o onaj na konju
počeo bježati
Prvo pomrijesmo svi
uzeše nam oči
uzeše nam ruke i obraz
uzeše nam razum i
napraviše nas ludim
što smo vjerovali
Umrijev, onda, kada ukopah prvog
Umrijev, potom, kada me ne priznaju
umrijev, opet, kad ukopah trećeg
umrijev, potom, kada mi ne vjeruju
umirah svaki put, dok ne ukopah
trideset trećeg
sad jedino želim poživjeti
dovoljno dugo da
ukopam zadnjeg.
Živio sam u jednoj kući
pod krovom na četiri vode
od jutra čuvao koze i ovce
tražio za starijom braćom
da vode me u škole i fakultet
babi se kako za skute
da me učini popravljati kamione.
Ne ponese krov ni pet estatih snijegova
kad dođe nam komšija na vrata
i reče da kuća više nije naša
ja bio sam još uvijek mali
da znam da uvijek sa puškom
ne umije da se šali.
Koze i ovce nenapasane
škole i fakultete nedovršene

kamion nepopravljen
maj?ino pletivo i sofru
nedopleteno i nepojedenu
zabrtvi bezdušan ?ovjek
položivši pravo na naše zarobljene snove
i stvari koje su mu odreda bile nove.
Znali smo da poslije toga
ne?emo imati ništa svoje
sem pogleda, spletenih prsti i
skloništa u njedrima u kojima
srce trese u strahu
nadi i snivanju i molitvi
da se ne skameni
Babo ubrzo izgubi kosu
majka zaboravi plesti
najstariji brat, što je išao na fakultet,
odlu?i zlu pokazati prsa,
majka ga molila, ne idi sine,
ubi?eš nekoga,
ne?u majku puške se latiti,
ve? idem rane previjati
idem vodu odnositi,
babo mu pogleda u o?i,
zagriže brk, okrenu suzu u mrak,
brat zatvori vrata, majka
šapatom po?e brojati nas koji smo ostali.
Onda, kao da se brdo sru?i,
kao da neko ugasi sunce,
pred nama nesta i babe,
i ostale bra?e
i otad mi više nikad
juli
ljetu i
utorak
nisu isti.
Majka je prepoznavala komšije
oni su je pogledima mrzili.
U tu?em svijetu, na prozoru,
majka je stalno šapatom
dozivala imena
puhala ih u vjetar
plakala i vehla.
I tako evo ve? generaciju.
Ho?e da mi poprave ku?u.
Ibrete se što ?e meni i majci velika ku?a,
a ja ne mogu da objasnim tu?incu
da je to bila ku?a
za sedmero stasitih, gajenih

koji su imali velike snove
koji su stali u četiri sobe
i sad me strah od mojega
hoću li umjeti il' umrijeti
jer dobrina je naše prokletstvo
ja neću umjeti komšiji
kad ponovo dođe
zatvoriti vrata
I kroz svu borbu
valja stegnuti prsa
pa majci odnijeti vijesti
da od petorice
njoj evo nose
samo dvije kosti.

Prethodno objavljeno: Svezak 09 Br. 3 (2014): Jul

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.